

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 017302 17 Uvp
Banja Luka, 18.10.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, te Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Radmile Dmitrović kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Z.O. iz BL, (u daljem tekstu: tužilac), protiv tužene A RS, u predmetu ustanovljenja, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje rješenja Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 017302 15 U od 11.10.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 18.10.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem odbačena je kao neuredna tužba tužioca podnesena protiv tužene A RS, radi ustanovljenja da je prilikom donošenja rješenja o brisanju tužioca iz Imenika ... povrijeđen propisani postupak.

Odbacivanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je tužba od 28.11.2013. godine koju je Osnovni sud u Banja Luci kome je podnesena proslijedio na rješavanje nižestepenom sudu, bila neuredna, jer nije sadržavala osnovne elemente da bi se po njoj moglo postupati propisane odredbom člana 18. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu ZUS). Konkretno, nije sadržavala broj i datum upravnog akta protiv koga je podnesena, razloge za pobijanje istog, kao i u kom obimu se predlaže njegovo poništenje, niti je uz tužbu bio dostavljen taj akt u originalu, odnosno ovjerenom prepisu ili ovjerenoj fotokopiji, zbog čega je tužiocu vraćena na uređenje pozivom na odredbu člana 21. stav 1. ZUS, uz upozorenje da će u slučaju nepostupanja po tom nalogu suda, ista biti odbačena kao neuredna. Kako je tužilac nalog nižestepenog suda za uređenje tužbe primio lično dana 07.09.2016. godine, a po istom nije postupio u ostavljenom roku od 15 dana, a ni kasnije, to je nižestepeni sud primjenom odredbe člana 21. stav 2. ZUS donio rješenje kojim je tužbu odbacio.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje tog rješenja (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njegovu zakonitost zbog povrede propisa o postupku koja je od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu iznosi da je istina da nije postupio po nalogu suda za uređenje tužbe, ali da nije postupio isključivo iz razloga što tužbom nije pobijao konkretni upravni akt, nego je samo tražio da se utvrdi da su povrijeđena pravila postupka prilikom donošenja rješenja o njegovom brisanju iz Imenika ... Zbog navedenog smatra da nije bilo osnova da se tužba odbaci, te predlaže da ovaj sud zahtjev uvaži i pobijano rješenje preinači na način da „uvaži tužbeni zahtjev“ ili da isto ukine i predmet vrati nižestepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Tužena je u odgovoru na zahtjev navela da je isti neosnovan i da je nižestepeni sud pravilno postupio kada je donio rješenje kojim se tužba odbacuje, jer ista nije sadržavala elemente propisane odredbom člana 18. ZUS, zbog čega predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijano rješenje, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Pravilno je pobijanim rješenjem odbačena tužba tužioca podnesena protiv A RS, radi ustanovljenja, budući da ista ne sadrži neophodne elemente propisane odredbom člana 18. ZUS da bi sud po istoj mogao postupiti. U tom pravcu treba podsjetiti da odredba člana 1. ZUS propisuje da sudovi u upravnim sporovima odlučuju o zakonitosti akata kojima republički organi uprave i republičke upravne organizacije, organi jedinice lokalne samouprave u opštini i gradu, preduzeća, ustanove i druga pravna lica koja vrše javna ovlašćenja rješavaju o pravima i obavezama fizičkih i pravnih lica ili drugih stranaka u pojedinačnim upravnim stvarima, da odredba člana 7. stav 1. ZUS propisuje da se upravni spor može voditi samo protiv konačnog upravnog akta, te da je nužna pretpostavka za postupanje po tužbi da ona sadrži sve elemente koje decidno propisuje odredba člana 18. ZUS, kako je to zaključio nižestepeni sud kada je tužioca pozvao da tužbu uredi, odnosno uskladi sa pomenutom odredbom, shodno svojim ovlašćenjima iz člana 21. stav 1. ZUS. Tužilac nesporno nije postupio po nalogu suda u ostavljenom roku, a ni kasnije, sa čim su bili ispunjeni uslovi da se ova tužba odbaci kao neuredna pozivom na odredbu člana 21. stav 2. ZUS, kako je to i učinjeno pobijanim rješenjem čiju zakonitost tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Suštinska tvrdnja tužioca da on nije postupio po nalogu suda, jer u ovom upravnom sporu nije tražio poništenje konkretnog konačnog upravnog akta, već je tražio da se „ustanovi da su prilikom njegovog brisanja iz Imenika ... povrijeđena pravila postupka“, nije osnovana, jer ZUS ne predviđa postojanje takve tužbe u kojoj stranka ne pobija konačni upravni akt (u ovom slučaju rješenje o brisanju tužioca iz Imenika ...), nego samo traži da se ustanovi da su prilikom donošenja tog rješenja povrijeđena pravila postupka. Eventualna povreda pravila postupka od strane organa uprave prilikom donošenja konačnog upravnog akta je samo jedan od razloga zbog kojih se isti može pobijati i to samo u okviru upravnog spora protiv tog akta, kako to propisuje odredba člana 10. tačka 4. ZUS.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, pobijanim rješenjem nisu ostvareni razlozi nezakonitosti predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njegovo vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan, shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Radmila Dmitrović

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić